

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Verka med all flit

Vi ska lära oss vår plikt av Herren och sedan ska vi verka med all flit — aldrig vara slöa eller lata.

Bröder, jag är tacksam över att få vara tillsammans med er ikväll. Och jag blir ödmjuk genom det jag vet om ert trofasta tjänande i prästadömet. Jag vill tala till er ikväll om att verka i Herrens tjänst med flit. Jag har valt det ämnet på grund av erfarenheter jag haft nyligen.

Bland annat studerade jag noggrant det förträffliga häftet till aronska prästadömet som broder David L. Beck talade om. Det heter *Min plikt mot Gud*. När jag läste och begründade vad som förväntas av unga män, vad de ska göra och bli, insåg jag att det beskriver det som president Brigham Young lovade prästadömsbärare som verkar med flit livet ut: ”Den som har prästadömet och fortsätter att vara sin kallelse trogen, som ständigt finner glädje i att göra det som hör Gud till och som krävs av honom och fortsätter genom livet att utföra varje plikt, säkerställer förmånen att inte bara ta emot det som hör Gud till utan också kunskapen om hur man gör det, så att han ständigt kan känna Guds avsikt.”¹

För bara några veckor sedan såg jag hur en ny diakon började gå längs flitens väg. Hans far visade mig en skiss som sonen ritat. Den visade varje bänkrad i deras kapell, hade ett nummer för varje diakon som skulle få

uppdraget att dela ut sakramentet och vägen de skulle ta genom kapellet för att ge medlemmarna sakramentet. Fadern och jag log vid tanken på att en pojke, utan att bli ombedd, hade tagit fram en plan för hur han skulle lyckas i sitt tjänande i prästadömet.

I hans flit såg jag mönstret som lagts fram i det nya *Plikt mot Gud*-häftet. Det består av att lära sig vad Herren förväntar sig av en, ta fram en plan för hur man ska utföra det, handla enligt planen med flit och sedan berätta för andra hur erfarenheten har förändrat en själv och välsignat andra.

Diakonen ritade skissen för att vara säker på att han kunde göra det som

Herren kallat honom att göra. I början av hans tjänande i prästadömet undervisade Herren honom om att glädjas åt att alltid ”göra det som hör Gud till”.²

Den andra upplevelsen som gör att jag valt att tala om flit ikväll var att jag iakttog en man som var nära slutet av sitt prästadömstjänande i jordelivet. Han hade varit biskop två gånger. Första gången han kallades som biskop, vilket var flera år innan vi möttes, var när han var ung. Nu var han gammal och avlöst för andra gången som biskop. Hans allt större fysiska begränsningar gjorde att det var mycket svårt för honom att tjäna i prästadömet.

Men han hade en plan så att han kunde verka med flit. Varje söndag som han kunde komma till kyrkan satt han i närheten av dörren som de flesta använde för att komma in till sakramentsmötet. Han kom tidigt för att vara säker på att en plats skulle vara ledig. Alla som kom möttes av hans kärleksfulla och välkomnande blick, precis som när han satt på förhöjningen som deras biskop. Hans inflytande värmdde och lyfte oss eftersom vi kände till en del av det pris han betalade för att kunna tjäna oss.

Hans uppdrag som biskop var över, men hans prästadömstjänande var utan ände.

Ni har sett liknande exempel på stora prästadömstjänare. Ikväll vill jag försöka berätta för er vad jag har lärt mig om dem. Det börjar med att de lär sig i vems tjänst de är och vilket syfte det har. Förvandlingen inleds när den kunskapen når hjärtat.

Först vill jag tala direkt till de unga män som bär aronska prästadömet. Ni blir flitigare när ni känner vidden av det förtroende Gud har givit er. Det finns ett budskap till er från första presidentskapet i häftet *Plikt mot Gud*: ”Vår himmelske Fader har stor tillit till och stort förtroende för dig och han har en viktig mission för dig att utföra. Han hjälper dig när du vänder dig till honom i bön, lyssnar efter Andens maningar, följer buden och håller förbunden som du har ingått.”³

Johannes Döparen kom tillbaka till jorden för att återställa prästadömet som ni unga män bär. Han höll nycklarna till aronska prästadömet. Det var till Johannes som Jesus gick för att bli döpt. Johannes visste vem som kallat honom. Han sade till Herren: ”Det är jag som behöver döpas av dig.”⁴

Johannes visste att Arons prästadöme innehade nycklarna till änglars betjäning, till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse när Herren sände honom för att ordinera Joseph Smith och Oliver Cowdery den 15 maj 1829.⁵ Han visste vem som kallat honom och vilket underbart syfte som låg bakom det.

Ert prästadömsämbete låter er administrera sakramentet, eller Herrens nattvard, till medlemmarna i hans kyrka idag. Det är samma förmån som Frälsaren gav de tolv apostlarna

under sin jordiska verksamhet. Han gav det igen när han kallade tolv lärjungar efter sin uppståndelse till att leda sin kyrka.

Herren anskaffade själv, som det beskrivs i Mormons bok, symbolerna för hans oändliga offer och gav dem till folket. Tänk på honom och hur han hedrar er när ni utför ert tjänande i prästadömet. När ni minns honom beslutar ni er att efter bästa förmåga utföra den heliga tjänsten nästan lika väl och trofast som han gjorde.⁶

Det kan bli ett mönster i ert liv som ökar er förmåga att vara flitiga i allt prästadömstjänande som Herren förbereder er för och som han kommer att kalla er till. Den beslutsamheten hjälper er att förbereda er för att få melkisedekska prästadömet, vilket förr kallades för ”det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden”.⁷

Nu vill jag tala till dem som har kallats till och hedrats med att få tjäna i melkisedekska prästadömet. Liksom aronska prästadömet är melkisedekska prästadömet mer än bara ett ansvar att göra det som Herren skulle ha gjort. Det är en inbjudan att bli lik honom. Han har lovat följande:

”Ty de som är trofasta och får dessa båda prästadömen varom jag talat, och som ärar sin kallelse, blir heliggjorda genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De blir Moses och Arons söner och Abrahams avkomlingar och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Och vidare: Alla de som tar emot detta prästadöme tar emot mig, säger Herren,

ty den som tar emot mina tjänare tar emot mig,

och den som tar emot mig tar emot min Fader,

och den som tar emot min Fader tar emot min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har ges åt honom.”⁸

Det finns ett mönster för vad alla prästadömsbärare behöver göra för att uppnå den underbara välsignelsen. Ett ställe i skrifterna där Herren ger oss det mönstret är i Läran och förbundens 107:e kapitel:

”Låt nu därför var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd.

Den som är lat skall inte räknas värdig att bestå, och den som inte lär sig sin plikt och inte visar sig godkänd, skall inte räknas värdig att bestå. Ske alltså. Amen.”⁹

Vi ska lära oss vår plikt av Herren och sedan ska vi verka med all flit — aldrig vara slöa eller lata. Mönstret är enkelt, men inte så lätt att följa. Vi blir så lätt distraherade. Det kan vara intressantare att studera dagens nyheter än prästadömet's lektionsbok. Det kan vara attraktivare att sätta sig ner

och vila än att planera in besök hos dem som behöver att vi betjänar dem i prästadömet.

När jag känner att andra intressen lockar mig bort från mina prästadömsansvar och när min kropp vill vila ger jag mig själv uppmaningen: ”Kom ihåg honom.” Herren är vårt fullkomliga exempel på flitigt tjänande i prästadömet. Han är vår ledare. Han kallade oss. Han går framför oss. Han utvalde oss till att följa honom och föra andra med oss.

Ikväll minns jag honom och det rör vid mitt hjärta. Det är nu lördagskvällen före påsksöndagen, då vi minns hans uppståndelse. Jag minns hans exempel under dagarna innan dess.

Eftersom Jesus älskade sin Fader och oss gick han med på att lida mer än en dödlig människa kan klara av. Han beskrev för oss en del av vad det oändliga offret krävde av honom. Kom ihåg att han sade:

”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både

kropp och själ — och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga —

dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen.”¹⁰

På Golgatas kors förkunnade Frälsaren: ”Det är fullbordat.”¹¹ Sedan lämnade hans ande kroppen och hans jordiska kvarlevor lades kärleksfullt i en grav. Det han gjorde under de tre dagarna i andevärlden innan han uppstod är något vi alla kan lära oss av, något jag tänker på varje gång jag frestas att känna det som att jag har utfört en svår uppgift i hans tjänst och förtjänar att vila.

Frälsarens exempel ger mig mod att sträva vidare. Hans arbete under jordelivet var avslutat, men han gick till andevärlden fast besluten att fortsätta sitt underbara verk att rädda själar. Han organiserade de trofasta andarnas arbete för att rädda dem som fortfarande kunde bli delaktiga i den nåd som möjliggjordes genom hans försoningsoffer. Kom ihåg orden i Läran och förbundets 138:e kapitel:

”Men se, bland de rättfärdiga organiserade han sina styrkor och utsåg budbärare, klädda med makt och myndighet, och bemyndigade dem att gå

ut och föra evangeliets ljus till dem som befann sig i mörker, ja, till alla människors andar, och på så sätt blev evangeliet predikat för de döda.

Och de utvalda budbärarna gick ut för att förkunna nådens dag från Herren och förkunna frihet för de fångna som var bundna, ja, till alla som omvände sig från sina synder och tog emot evangeliet.”¹²

När vi minns honom blir det lättare att motstå frestelsen att vila från vårt arbete i prästadömet. Vi måste ha kommit ihåg honom idag, eftersom vi är här för att lära oss vår plikt, beslutna att göra det vi förbundit oss att göra, med all flit. Och på grund av hans exempel vill vi uthärda intill änden i de uppgifter han ger oss här i livet, och vara fast beslutna att göra hans Faders vilja för evigt, liksom han var, och är.

Det här är Herrrens kyrka. Han kallade oss och litade på oss trots de svagheter han visste att vi hade. Han visste vilka prövningar vi skulle möta. Av trofast tjänande och genom hans försoning kan vi lära oss att vilja det som han vill och vara det vi måste vara för att välsigna dem vi tjänar i hans ställe. När vi tjänar honom tillräckligt länge och med flit så förändras vi. Vi blir alltmer lika honom.

Jag har sett detta underverk ske hos hans tjänare. Jag såg det för några veckor sedan i vardagsrummet hemma hos en trofast prästadömsbärare.

Jag kände honom när han var diakon, far, biskop och medlem av ett stavspresidentskap. Jag hade sett hur han under årtionden flitigt tjänat Guds barn med sitt prästadöme.

Hans familj hade samlats kring honom i vardagsrummet. Han log och hade på sig vit skjorta, kostym och slips. Det förvånade mig, eftersom jag var där på grund av att jag hade hört att han var mitt uppe i en smärtsam medicinsk behandling som ännu inte hade rått på sjukdomen.

Ändå han hälsade på mig på samma sätt som han måste ha hälsat på hundratals andra besökare under ett livslångt prästadömsstjänande: med ett leende. Jag hade kommit för att hjälpa honom i de prövningar han hade, men som så ofta händer när man tjänar i prästadömet så hjälpte han mig och undervisade mig.

Vi njöt av varandras sällskap en stund. Han berättade för mig hur hans far hade betjänat min mor när hon låg inför döden. Det kände jag inte till. Jag insåg då att han hade lärt sig som ung hur man skänker lindring, av en far som var flitig i sitt tjänande i prästadömet. Den tanken gjorde att jag kände mig tacksam för de gånger jag tagit med mig mina små pojkar på prästadömsbesök för att trösta och välsigna.

Efter en kort stund frågade han stilla: "Går det bra att jag ber dig om en välsignelse?" Hans före detta stavspresident, som han hade verkat tillsammans med i årtal, smorde hans huvud med olja som invigts genom melkisedekska prästadömet kraft.

När jag beseglade smörjelsen undervisades jag av den Helige Anden

om åtminstone en del av vad Herren redan gjort för denne trofasta prästadömsbärare. Han var ren, hans synder hade sköljts bort. Hans natur hade förändrats så att han ville det som Frälsaren ville. Han var inte rädd för döden. Hans hjärtas önskan var att leva så han kunde tjäna sin familj och andra av vår himmelske Faders barn som behövde honom.

Jag gick ut i natten, tacksam för att ha bevittnat Herrens godhet mot sina osvikligt flitiga prästadömsstjänare. Han förändrar deras hjärtan så att de vill det han vill och gör det som han skulle ha gjort.

Jag avslutar nu med följande råd till Herrens prästadömsstjänare. Begrunda innerligt och flitigt skrifterna och levande profeters ord. Fortsätt be den Helige Anden att uppenbara för er Gud Faderns och hans älskade Sons natur. Vädja om att Anden ska visa er vad Herren vill att ni ska göra. Planera för att göra det. Lova honom att ni ska lyda honom. Handla hängivet tills ni har utfört det han bad er om. Och gå sedan i bön för att tacka för möjligheten att tjäna och be om att få veta

vad ni bör göra sedan.

Jag vittnar om att vår himmelske Fader och Jesus Kristus lever. De är uppståndna och förhärligade varelser som älskar oss och vakar över oss. Prästadömet nycklar återställdes genom himmelska budbärare till profeten Joseph Smith. De har förts vidare i en obruten kedja till president Thomas S. Monson. Var och en av de levande apostlarna bär dessa nycklar.

Jag välsignar er med att ni genom Anden må lära känna vidden av det förtroende och de löften ni fått som ordinerade prästadömsstjänare i Herrens sanna kyrka, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 128.
2. *D:o*, s. 128.
3. *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* (häfte, 2010), s. 5.
4. Matt 3:14.
5. Se L&F 13.
6. Se 3 Nephi 20:3–9.
7. L&F 107:3; se också Alma 13:1–9.
8. L&F 84:33–38.
9. L&F 107:99–100.
10. L&F 19:16–19.
11. Joh 19:30.
12. L&F 138:30–31.

